

IRIFT.

KERKELUK LEVEN

"Verzekerd uit de vruchten." (Antwoord aan Ds Th. Delleman.) I.

inkrijk der hemelen
open in de zee.
Mattheus 13:47.

vertaling slechts
bruikt wordt, en
in het Jezus hier
aard het sleep-

ivontuurlijke, alle
alleen geregeld en
vischtuig. — het
altijd een zekere
heid; men werpt
van zegen. Doch
s. Er wordt naar
wordt aan log-
langs de voorge-
aan wordt afge-
sh. En dan volgt
n weer een. Men
— altijd hetzelfde.
gingen, hetzelfde
lijk.
s gelijk aan een
2.

nders doen.
op verschillende
zegt, de prediking
ft God Hem het

n de hand van
middel wordt tot
Heere met den

en den gewonen
het woord van
r hemelen is ge-
ben van Zondag
oords, week aan
rwijs, het bezoek
elmatig hetzelfde
gs dezelfde lijnen
indt. Dat is het
we in Gods Ko-
el zijn geregelde
zaamheden, zijn
holen, ons bijbe-
lige bijdragen. En
er arbeid in het
c periodiek terug-
het minst avon-
meeste resultaat.

Het wordt soms
licht omzien naar

t weg, dien Jezus
getrouwen, voort-
Die is in Zijn

an werktuigelijk-
ligt in ons, niet
biddende blijven,
elfde arbeid ver-
ling des Heiligen
r bedenken, dat
sleepnet, waarbij
d moet zijn, op
aat van het getij
aak op het schip,
aan de touwen.
t Gods", — heeft
we gehoorzaam,
t zijn. Want het
leugden van het
rouw, en ge-
s ziet, of we ons
heid en den wil
a dit werk mede

re Jezus, dat Hij
rk en koninkrijk
ste en geringste
pelste bezigheid.
ander vischtuig,
n hebben, of bij-
te gelegenheden
edoen. Maar aan
verken, klein en
willen innemen,
len zijn in het
oo ze maar ge-
ok op het stille,
lndend de les van
minkrijk der he-

v. A.

In de tegenwoordige gedachtenwisselingen over het onderhavige punt zou men misschien zichzelf en anderen kunnen helpen, door acht te geven op een onderscheiding, die in den laatsten tijd met nadruk naar voren is gebracht door de dialectische theologie. Deze heeft ons, om zoo te zeggen, bezworen, het verschil niet te vergeten tusschen den „geloovende" ter eener, en den „geloovige" ter andere zijde.

De „geloovende", en de „geloovige", — waarin zijn die onderscheiden?

Volgens de dialectische theologie staat het zoo: God kan niet tot de wereld der menschen „in-gaan", en niet met de menschen „mee-gaan". Veeleer is er een tegenstelling tusschen Hem en ons, tusschen Zijn „wereld" en de onze, tusschen eeuwigheid en tijd. Daarom kan ook „Gods Woord" nimmer een historisch ding in deze wereld worden. Zoo min men het onweer „vast-tenden" kan, zoo min kan men Gods Woord vastleggen, opsluiten, tot een object maken. God kan in zijn spreken wel over ons heengaan, en tegen ons ingaan, zooals het onweer dat doet, maar laat zich niet „besluiten" in deze wereld. Gods Woord wordt geen historisch-objectieve factor in de geschiedenis naast andere historisch-objectieve factoren, die daarin werken.

Dit brengt onmiddellijk zijn consequenties voor het geloofsbegrip mee. Gelooven, — zoo gaat men dan verder — wat is dat anders dan een „akte" van een „oogenblik"? Wat is het anders, dan „pathos", oogenblikkelijke beroering van-boven-af? Pathos, hartstocht, — wie het woord in dit verband begrijpen wil, denke aan den man, die in den vliegendsten storm staat, of midden in een anweersbui geraakt is, of in oogenblikkelijke opwind (hartstocht) verkeert, h.v. in sexueel verkeer. Het „oogenblik", waarop die man in den storm, het onweer, zijn passie, hun geweld „ondergaat" sluit elke mogelijkheid uit, dat hij terzelfder tijd, d.w.z. in hetzelfde oogenblik dien storm, dat onweer, die passie „objectief" zou bekijken met een gevoel van veiligheid, zekerheid, rust. Zeker, de geleerde kan een boek schrijven over de wetten van den storm, maar — hij doet dat dan op zijn kamer, en — daar stormt het niet. In die kamer heeft hij een „toestand", de lachel brandt, hij kan zich concentreren, hij kan rustig de gedachten ordenen, de pen op het papier zetten. Maar hij is daar dan ook volstrekt anders, dan in het „oogenblik", toen hij tegen den storm, angstig en worstelend, vechten moest. Den storm „ondergaan" in een „oogenblik" is heel iets anders, dan objectief over hem en verhandeling schrijven. En precies zoo staat het ook met den man, die een verhandeling schrijft over het onweer (de electriciteit), of over de sexuele passie. Welnu, aldus wordt dan geconcludeerd, met het geloof is het evenzoo. Als ik in zulk een „oogenblikkelijke" beroering met Gods Woord, den sprekenden God, te wien heb, dan voltrek ik de acte van het geloof, dan ben ik in dat oogenblik de „geloovende". Maar de „geloovige" is van dien „geloovende" wel te onderscheiden. De „geloovige" immers leeft in bepaalden toestand; het woord „geloovig" wijst, blijkens den uitspraak op „ig", op een voortgaande, blijvende, vaste, continue „houding". En als zoodanig heeft hij het Gods Woord niet van doen, want Gods Woord komt niet in continue toestanden in, maakt ze ook niet, forceret of verzwakt ze niet; het werkt slechts „in Augenblik".

Su kunnen wij, gereformeerden, met deze gedachten zelf niet meegaan. Daarin worden wij verhinderd door de o.l. foutieve leuze van de tegenstelling tusschen God en mensch, eeuwigheid en tijd, wereld Gods en wereld der menschen. Wij gelooven niet, dat er een „oogenblik" denkbaar is, dat in werkelijke tegenstelling met, of onder verband met den doorlopenden tijd staat, en dat dus „op zichzelf staat". Wie een „oogenblik" zich fantasieert, dat in tegenstelling met, of los van den continue tijd staat, die houdt zich bezig met onwerkelijkheden, en alles, wat hij dan in dat „oogenblik" laat geschieden, dat geschiedt alleen maar in zijn verbeelding. Vandaar dan ook, dat wij het „geloofsbegrip" der dialectische theologie niet erkennen als „begrip" van „geloof"; het is een onbijbelsche constructie, een gedachten-ding.

Toch neemt dit niet weg, dat wij er wel mogen door worden opgescherpt in ons eigen denken. Want, al hebben wij dan ook niets te doen met de leer, die een „tegenstelling" ziet tusschen den „geloovende" en een oogenblik en den (in een toestand) „geloovige" mensch, toch hebben wij gereformeerden het onderscheid tusschen die twee reeds lang gezien; we hebben alleen maar wat vaak vergeten, dat onder-scheid in rekening te brengen.

De „geloovige" toch is niet altijd bezig, de geloofs-handeling te doen. Een bokser bokst niet steeds, een looper-van-professie loopt niet altijd, een geloovige geloof niet steeds. Hij doet niet altijd de geloofs-akte. In hem worstelen de oude mensch en de nieuwe. Die worsteling is niet „polair", d.w.z. men mag ze niet voorstellen, als een steeds tegenover-elkaar-staan en tegen-elkaar-in-gaan van twee gelijk-waardige krachten van gelijke sterkte, die elkander gelijk blijven, en zonder elkaar niet kunnen zijn. Neen, de worsteling is historisch-proces-matig; ze wordt geteekend in Zondag XXXIII van den Catechismus: de oude mensch wordt door den nieuwen „meer en meer" overheerscht, de nieuwe wint het van den ouden; want hij is sterker dan de oude, zooveel sterker als het van God gewerkte leven krachtiger is dan de nawerking van den dood.

Derhalve is de „geloovige" wel inderdaad bepaald door zijn „gelooven", want dat hij geloof, heeft hij te danken aan een onweerstandelijke werking van God den Heiligen Geest, die in de wedergeboorte hem heeft omgezet, en nu „van kracht tot kracht" steeds in hem voortgaat, overwinnende. Maar dat „gelooven" is toch niet onbestreden; hijzelf, „zoo veel het vleesch aangaat" strijdt tegen den Geest van God, en dus tegen zichzelf, zoo veel hij door den Geest herschapen is tot een nieuw leven.

En zoo is het noodzakelijk, dat de „geloovige" telkens weer „geloovend" wordt, d.w.z. de akte van het in-God-gelooven voltrekt „in een oogenblik".

Dit gezichtspunt brengt zijn consequenties mee. Daar-over een volgende keer.

K. S.

„Pro Ecclesia."

In den laatsten tijd wordt in de kerkelijke pers nog al aandacht gewijd aan het weekblad „Pro Ecclesia". De nervositeit, die sommigen in de laatste maanden kenmerkt, laat zich ook in die bespreking veelszins zien; waarom het geraden is, er maar niet al te veel van te zeggen.

Intusschen, — nerveuze menschen laten zich wel eens wat onbedacht in hun zwakheden zien. Zoo is het ook bij enkelen, die den volke meenen te moeten verzekeren, dat zij het niet met „De Reformatie" eens zijn; een verzekering, die op haar waarde getoetst zal kunnen worden, zoodra argument tegenover argument gesteld wordt; hetgeen tot nu toe bij de door mij bedoelde broeders onthrekt.

Maar het typische is nu, dat ze met eenige nadrukke-lijkheid er op wijzen, dat „Pro Ecclesia" de denkbeelden van „De Reformatie" wil populariseeren. Naar een door enkelen voordien gevolgd recept wordt dan de strijd tegen „Pro Ecclesia" automatisch den volke voorgesteld als een strijd tegen „De Reformatie".

Op zichzelf zou mij dit koud laten, als er niet een gevaar school in gekweekte misver-standen. Daarom zij er aan herinnerd, dat „Pro Ecclesia" uitdrukkelijk heeft verklaard, niet alleen de denkbeelden van mij, doch ook die van Prof. Vollen-hoven te willen populariseeren.

Ik laat in het midden, inhoeverre en in welke punten de combinatie van het eene en het andere mogelijk zou zijn. Misschien komt de tijd, waarin ik op dit punt nader rekenschap zal hebben te geven. Maar hier wijk ik er op, dat het verzwijgen van den eenen naam (Prof. V.) in gevallen, als ik signaleerde, bevreemdend is; immers, in hetzelfde artikel, waarin gezegd is, dat „Pro Ecclesia" mijn denkbeelden wilde populariseeren, is tegelijkertijd hetzelfde gezegd ten aanzien van die van Prof. V.

Waarom zouden we ons evenwel verdiepen in het psychologisch raadsel, dat zij opgeven, die den eenen naam noemen, den anderen verzwijgen? Liever wijzen we op iets anders: wie den indruk wekt, dat „Pro Ecclesia" bestrijden beteekent, een „Kamper" geluid tegen te gaan, verzuimt er bij te zeggen, dat hij tevens een „Amsterdamschen" invloed tracht te breken.

En daarom wil ik even deze opmerking plaatsen. Ze bevestigt wat ik reeds eerder zeide: sommige polemiserende ironici voeden nog den waan, dat er een tegenstelling Kampen-Amsterdam in geding is. Hun verzwijgen van den eenen, en hun noemen van den anderen naam bewijst evenwel, dat hoogstens bij hen zelf deze tegenstelling nog bestaat; wat op hun klacht, of waar-schuwend suggestie in deze richting een niet vroolijk licht werpt.

Als wij lijden, dan is het niet vanwege de polemiek, doch vanwege de wereldgelijkvormigheid in haar „tact" en „diplomatie".

K. S.

„Om Sions wil."

Ds S. Kamper heeft mij de eer aangedaan, in een door hem geredigeerd blad te worden genoemd. Het gaat over de twee-terreinen-leer; ik voel daar niet voor, Ds Kamper wel. Ik zou er graag op ingaan, maar elke zweem van een argument onthrekt. En op zuchten zonder argu-menten kunnen we bezwaarlijk antwoorden. Gelukkig mogen we op die argumenten rekenen; Ds Kamper is natuurlijk veel te „bescheiden", dan dat hij meenen zou, dat een bewering zonder argumenten op nadenken-de menschen indruk maakt.

Overigens schijnt Ds Kamper te vreezen, dat in de Gereformeerde Kerken binnenkort een koorzang zal worden ingevoerd. Ik voor mij geloof daar niets van.

K. S.

Geloofsverzekerdheid en Zelfonderzoek. V.

In dit artikel moeten we ons bezig houden met den bekenden tekst 2 Petrus 1:10: Daarom, broeders, be-naarstigt u te meer, om uwe roeping en verkiezing vast (Zie vervolg op blz. 390.)



Kampioenen Gods!

Kracht heeft voor de menschen iets zeer aan-trekkelijks.

Bij de Olympische Feesten komt men in extase voor een robust man, wiens geheele verschijning spreekt van kracht.

En met kranten-oogen en radio-ooren is ieder op Berlijn georiënteerd in onze dagen.

Op zichzelf is er geen reden om daar hangende schouders minachtend voor op te trekken of een hoofd als een geknakte bieze meewarig over te schudden. Geen reden om zoo iets te mompelen van: „Arme Wereld", althans op zichzelf niet.

Wij mogen ons gerust voorstellen, dat Adam is geweest een sterke man!

Het lichaam, dat de Heere gemaakt heeft uit het stof der aarde, is een heerlijk lichaam geweest.

De verschijning van ons aller vader was als een psalm van kracht en de gestalte van ons aller moeder was als een lofzang van schoonheid.

Eens in de Opstanding der Dooden zal ieder verlorene een sterk en schoon lichaam ontvangen.

Dan zullen die beide kostelijke Gods-gedachten, die wij Stof noemen en Geest noemen, weer in schoone harmonie worden vereenigd.

Eens zijn zij als twee zusters voortgekomen uit de gedachten van den Schepper. Gods vingeren modelleerden den mensch het lichaam en Zijn lippen bliezen in hem den geest.

De zonde heeft deze schoone twee-eenheid wel niet gansch teniet gedaan, maar de orde in deze samenleving toch bitter verstoord.

Tram eens door een drukke stadsstraat en zie die bleke gezichten, die slappe gestalten met dien sloffenden tred en erken dat ook als een stuk van onze ellende.

Daarbij: hoe menige onbeduidende geest woont boven zijn stand in een paleis van een lichaam! En hoe menige begenadigde ziel huist in een bijna onbewoonbaar verklaarde woning.

Denk maar eens aan dat eerste broederpaar: Kaïn en Abel. Wat was onze moeder Eva trotsch op Kaïn! Dol van vreugde tilde zij hem in de hoogte: Mijn Man, mijn Godsgeschenk!

Maar met een meewarig lachje drukte zij Abel aan haar borst: mijn hoopje! mijn kleine ventje!

En zoo gaal het vaak door: Ezau jaagt, maar Jakob hinkt.

Goliath zou bij een Olympiade wereldkampioen zijn geweest — David was maar een boer!

Maar nu kleedt God deze zwakken in Zijn wapenrusting.

U kent dat schoone beeld uit Efeze 6. Het is een wapenrusting van top tot teen, in één woord: een officierstenue.

Oudtijds waren alleen de ridders in zoo'n volledige wapenrusting gekleed, de gewone soldaat had op zijn best een lederen wambuis.

Maar God heeft voor een ieder van ons een volledige wapenrusting.

De Heilige Geest brengt ons in de wapen-kamer.

Wij willen liever maar regelrecht naar het apo-theekje en begeeren een kruik om naar den hemel te strompelen.

Maar de Heere zegt: Mijn kind, gij zijt Mijn rid-der! Mijn krijgsknecht! Mijn officier!

Wij willen zeggen: Heere, als ik maar een plaatsje mag hebben op de achterste bank in den hemel, dan zal ik al rijk tevreden zijn!

Maar de Heere zegt: Ik heb een troon voor u, Mijn kind!

O, wij hebben zoo onze zelfzuchtige verlangens, een rustig leven en dan een sterven, zacht en kalm.

Maar God roept ons om te strijden voor Zijn heilige zaak in de wereld.

O, gij zoudt eens wat zien, als wij geloovig wer-den, werkelijk gehoorzaam aan de Schrift!

De gedaante van de Kerk in dit land, in deze wereld zou veranderen!

De vijanden Gods zouden niet meer weten hoe zij het hadden!

Wat is er toch gebeurd? zouden zij verwonderd en ontseld zich afvragen!

En het antwoord zou luiden: Gods volk is krachtig geworden in den Heere en in de sterkte Zijner macht.

Gods volk heeft de geheele wapenrusting Gods aangedaan.

Met Zijn vlekk'loos bloed besproeid,
Zijn wij ridders Gods geslagen,
Om voor d'ernaam, dien wij dragen,
D'allerlaatsten drop te wagen,
Die onz' aderen doorvloeit!

N. B.